

Hồi 38**Hiên Viên Tam Quang**

Tiểu Linh Ngư gặm đầu ăn uống một lúc lâu, rồi buông đũa, xoa bụng, cười hì hì:

- Bụng ơi ! Bụng ơi ! Ngày nay ta chuộc tội với người rồi đó nhé.

Ngọc Diện Thần Phán mỉm cười:

- Đủ chưa, thiếu hiệp ?

Tiểu Linh Ngư vỗ bụng bình bình:

- Nhét thêm một tí thôi, là nổ liền.

Ngọc Diện Thần Phán lại hỏi:

- Dùng một vài thứ trái cây được chứ ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Miệng còn thích nhưng bụng lại chê.

Ngọc Diện Thần Phán cười nhẹ:

- Nếu vậy, thì bọn tại hạ đã giữ vẹn bốn phận địa chủ đối với khách phương xa.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Chừng như cái vị muốn nói...

Ngọc Diện Thần Phán vụt đứng lên, từ từ thốt:

- Các hạ thử mở cửa sổ nhìn xuống mà xem...

Tiểu Linh Ngư mở cửa sổ liền.

Trọn một đoạn đường trước tửu quán Ngọc Lâu Đông, không có một ánh đèn, không có một bóng người, người đây là khách bộ hành, chứ quanh quán, có hơn mười đại hán vận y phục chẹt, tạo một vòng vây chặt chẽ.

Chàng quay đầu nhìn lại, thì ra thực khách đã rút đi hết từ lúc nào. Nơi đầu thang lầu, có gã tiểu nhị, gã đứng đó mà gương mặt của gã mất sắc, vẻ sợ hãi hiện rõ, gã sợ đến độ đôi chân run run, chừng như không kềm nổi thân mình.

Tiểu Linh Ngư trầm ngâm một chút, điểm nhẹ một nụ cười, hỏi:

- Cái gì thế ?

Ngọc Diện Thần Phán trầm gương mặt, lạnh lùng đáp:

- Nhận sự ủy thác của người, làm tròn sự ủy thác đó, là trung hậu. Thần Tích đạo trưởng ủy thác bọn tại hạ tiếp đãi các hạ, bọn tại hạ đã thi hành xong nghĩa vụ. Đó là nghĩa vụ đối với người ủy thác thứ nhất. Bọn tại hạ còn một nghĩa vụ thứ hai, do người thứ hai ủy thác. Nghĩa vụ thứ hai là lấy đầu các hạ. Các hạ nghĩ sao ?

Tiểu Linh Ngư bật cười ha hả:

- Cái đầu của tại hạ mà cũng có người quý trọng à ? Vinh hạnh cho tại hạ biết bao ! Nhưng, cái người thích chiếc đầu của tại hạ là ai ? Các vị nên cho tại hạ biết.

Ngọc Diện Thần Phán cười lạnh:

- Các hạ cứ hiểu là người đó có một chiếc mũi và hai con mắt, biết như vậy cũng đủ lắm rồi.

Tiểu Linh Ngư đảo mắt nhìn quanh, thấy bọn Giang Ngọc Lang hân hoan ra mặt. Còn bọn Quỷ Ảnh Tử thì ngưng trọng thần sắc, trong ánh mắt của họ, sát khí bốc từ từ.

Và hơn thế, tất cả cùng vây quanh chàng, như ngựa chàng thoát chạy !

Dù chàng thừa công lực đánh bại tất cả để chạy đi, chàng cũng không có một cơ hội nhỏ, nếu chàng đưa tay lên là phải mất mạng với họ ngay.

Hướng hồ, chàng còn dính liền với Giang Ngọc Lang, khi nào hấn để cho chàng chạy ?

Muốn để cho chàng chạy, là hấn phải chạy theo, điều đó thì chẳng bao giờ Tiểu Linh Ngư nghĩ đến.

Chàng thở dài, nhếch nụ cười khổ:

- Xem ra, ngày nay, cái đầu của ta phải rời cổ rồi ! Rời cổ là cái chắc ! Món gà nấu mật kia, sẽ được thay đổi bằng món đầu người nấu mật ! Cũng là một món ngon đấy. Dù không ngon cũng là hi hữu !

Kim Sư Lý Địch rút thanh kim đao ra khỏi vỏ, tiếng đao chạm vỏ kêu soảng nghe lạnh mình.

Lão ta cao giọng hỏi:

- Người chờ bọn ta động thủ phải không ?

Bây giờ thì chẳng còn là tại hạ nữa, bây giờ chỉ là ta và người cọc lốc.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Khỏi ! Ta đang tự hỏi đây, thanh đao của người có bén hay không. Nếu nó bén, lia ngang một nhát, nó chặt đứt đầu ta, thì sướng biết bao nhiêu ! Nếu nó bén, ta sẽ mượn mà dùng !

Kim sư Lý Dịch bật cười cuồng dại:

- Được lắm ! Cái chết đang phủ xuống đầu, người vẫn còn cười được, kể ra cũng là một tay khá đấy ! Ta cho người mượn thanh đao đây !

Lão vung tay, thanh Tử Kim Đao cắm phập xuống mặt bàn kêu bộp một tiếng.

Tiểu Linh Ngư từ từ đưa tay nắm chuôi đao !

Bao nhiêu ánh mắt đều đổ dồn về chàng, những ánh mắt vừa sắc vừa lạnh, chiếu sáng hơn những ngọn đèn rọi.

Bàn tay chàng có chạm đến chuôi đao chẳng ?

Ngọc Diện Thần Phán lạnh lùng nhìn chàng, bỗng rút nơi hông ra đôi phán quan bút, một đôi bút được chế tạo cực kỳ tinh xảo, chuôi chạm rất đẹp.

Lão đưa tay vuốt vuốt dài theo đôi bút.

Tiểu Linh Ngư trầm nghĩ, lão trân trọng đôi bút đó còn hơn ve vuốt con trai lão là Hoa Tích Hương lúc hấn còn trong nôi.

Tiểu Linh Ngư sờ đến chuôi đao, nhưng mấy ngón tay chưa khép lại trên chuôi đao, như vậy là chàng chưa rút nó khỏi mặt bàn.

Ngọc Diện Thần Phán thông thả thốt:

- Tại sao người không rút thanh đao lên ? Rút được nó rồi, người có thể dùng nó, tấn công ta, hoặc tấn công một người nào khác quanh đây, nếu người không hơn, thì người dí mũi đao nơi yết hầu của Giang Ngọc Lang, uy hiếp bọn ta phải đứng yên một chỗ, sau đó người sẽ ung dung ly khai nơi này !

Lão bật cười lớn, tiếp luôn:

- Ta tin rằng người không thuộc hạng người thích tự sát, có đúng vậy không nào ?

Tiểu Linh Ngư gõ ngón tay lên chuôi đao, không đáp.

Ngọc Diện Thần Phán lại tiếp:

- Người không dám nhổ thanh đao khỏi bàn, phải vậy chẳng ? Bởi vì người hiểu rõ, nhổ thanh đao lên rồi, là người phải chết thảm.

Tiểu Linh Ngư nghe bàn tay lạnh, vì lòng bàn tay ướt mồ hôi.

Ngọc Diện Thần Phán nạt:

- Cho người chết gấp, xem này !

Bàn tay của lão khẽ ngoặt lên, một chiếc phán quan bút chộp liền, đầu bút nhắm ngay huyệt Thiên Đột của Tiểu Linh Ngư, điểm tới.

Huyệt Thiên Đột là một trong những tử huyệt trên thân thể con người, kẻ nào dù bị thương nhân đâm đá vào đó, cũng phải mất mạng, hà huống bị một cao thủ dùng vật thuần cương thi triển một thủ pháp điểm huyệt vô song ?

Phán quan bút là vũ khí thuần cương chuyên điểm huyệt, phàm nhân vật nào sử dụng nó ít nhất cũng tự tin là tại nghệ của mình cao siêu lắm rồi, bởi khi giao đấu, đánh, đâm, chém là những cách giết người dễ dàng, thông thường, còn điểm huyệt hại người thì phải là bậc danh gia mới làm nổi.

Tiểu Linh Ngư thoát chết mấy lượt, giờ đây phải tận số nơi này sao ? Thì ra, cái số của chàng là chết yếu, song mấy lần trước, chàng thoát chết là vì chưa đúng địa phương phải chờ đến tận thị trấn này, chàng mới cúi đầu, nhận mạng.

Hoa Vô Khuyết hoặc Tiêu Mê Mê, hoặc những người khác dù có ác ý với chàng, song họ thừa khí khái để buông tha chàng sau một cơn lý luận mà chàng thủ thắng.

Thực ra những người đó không quyết tâm giết chàng.

Nhưng Ngọc Diện Thần Phán thì khác, lão ta nhất định phải giết chàng cho kỳ được, như vậy là trong trường hợp này, chàng cầm chắc cái chết trong tay.

Đối trước Ngọc Diện Thần Phán, Tiểu Linh Ngư không thể dùng tâm cơ để tự giải thoát rồi.

Cho nên, nhìn ngọn bút bay đến yết hầu, chàng không buồn tránh né. Bởi, chàng nghĩ, tránh né làm chi, tránh ngọn thứ nhất rồi, còn những ngọn kế tiếp nữa chi ? Còn những kẻ bao quanh bên ngoài nữa chi ? Họ sẽ cùng xuất thủ, làm gì chàng chẳng bị hạ ?

Thôi thì, trước sau gì cũng chết, thà chết sớm mà đỡ hồi hộp.

Ngờ đâu, vừa lúc đó, một tiếng soảng vang lên, một chiếc chén uống rượu từ bên ngoài cửa sổ bay vào, chiếc chén bay khéo làm sao, lại nhắm đúng đầu bút mà lao vào.

Ngọn bút vút qua Tiểu Linh Ngư, dĩ nhiên là mạnh còn chiếc chén là vật dễ vỡ, đem một vật dễ vỡ ngăn chặn một vật thuần cương đang đà vút mạnh, đem một vật nhỏ ngăn chặn một vật lớn như vậy, có khác nào cầm một quả trứng lao vào tảng đá ?

Nhưng, Ngọc Diện Thần Phán nghe cách tay ê dại, hét lên một tiếng, thân hình đảo đảo, bắt buộc phải lùi lại ba bước mới đứng vững.

Đứng được rồi, lão quát lớn:

- Kẻ nào đó ?

Trăng vừa lên, bên ngoài có ánh sáng mờ mờ.

Dưới ánh trăng mờ, quãng đường dài trước tửu quán vẫn tịch mịch như cũ, không một bóng người qua lại.

Người không qua lại, song có một người ngồi khuất trong mái hiên cửa hiệu tơ lụa, đối diện với tử quán.

Duy nhất một bóng người !

Người đó vận y phục rách nát, dơ dáy, tóc rối bù, tay cầm chiếc bình rượu rất lớn y đang ngửng mặt, nghiêng bình rót rượu vào miệng, nốc nghe ừng ực.

Chiếc bình to, che khuất mặt y, chẳng ai nhận diện được y, dĩ nhiên chẳng ai biết y quen hay lạ ?

Không ai biết, nhưng Tiểu Linh Ngư biết, mà có thể Giang Ngọc Lang cũng nhìn ra.

Tiểu Linh Ngư trầm nghĩ:

- Con người này xuất hiện là sẽ có lăm trò quỷ diễn ra, chắc chắn phải ngoạn mục !

Chiếc chén còn dính nơi đầu bút, Ngọc Diện Thần Phán vung chiếc bút, bắn trả chiếc chén lại cho người ngồi nơi mái hiên của cửa hiệu tơ lụa.

Chiếc chén nhắm ngực người đó bắn vào.

Ngọc Diện Thần Phán định ninh là công lực của lão rất thâm hậu, dù cho ai bị chiếc chén chạm phải, cũng không tránh được lủng da, xuyên thịt.

Nhưng một tiếng cạch vang lên, chiếc chén chạm đúng ngực người đó, không lủng, trái lại chiếc chén vỡ ra làm mấy mảnh.

Lạ lùng thay, chừng như người đó không hề hay biết là có vật bay đến chạm vào mình.

Ngọc Diện Thần Phán biến sắc mặt.

Hoa Tích Hương, Bạch Lăng Tiêu, Lý Minh Sanh cùng rút đao, rút kiếm ra khỏi vỏ, tiếng soang soảng vang lên, ánh đao, ánh kiếm chớp lên.

Không ai thấy Quỷ Ảnh Tử Hà Vô Song nhích động thân hình như thế nào, thoáng mắt lão đã thoát ra bên ngoài.

Có thuật khinh công như vậy, thảo nào lão chẳng được khách giang hồ tôn xưng là tay đệ nhất phi hành tại đất Giang Nam.

Người dưới đường bật cười ha hả, trong lúc y cười, một vệt sáng trắng từ trong miệng bay ra, bắn ngược trở lên, nhắm vào mình Hà Vô Song vút tới.

Vệt sáng trắng đó chạm đúng tay đệ nhất khinh công đất Giang Nam, đẩy lão ta trở vào phòng ăn trên lầu.

Lão từ trên lầu, phi thân xuống, dĩ nhiên phải nhanh, song vệt sáng trắng đó đẩy lão trở lại còn nhanh hơn lúc xuống.

Lão như quả cầu, bay qua cửa sổ, vượt khỏi mặt bàn rơi xuống sàn, kêu một tiếng bình.

Đến lúc đó, đạo ngân quang mới rả rời ra, những đốm sáng bắn tứ tung chớp chớp như ngàn sao xẹt.

Ngọc Diện Thần Phán đứng ngoài xa mà vẫn nghe mùi rượu nức nồng.

Thì ra vệt sáng trắng đó chính là một ngậm rượu người dưới đường phun lên, đẩy bật Hà Vô Song trở lại !

Bất giác, mọi người đều khiếp hãi.

Một vật gì, dù nhẹ, từ trên không rơi xuống, hẳn trọng lượng phải tăng gia. Huống hồ, thân thể một con người ? Và người đó lại có võ công thượng thặng ? Vật nặng rơi xuống phải nhanh, huống hồ người đó lại vận dụng tuyệt kỹ, lao đi thật nhanh ?

Vậy mà với một ngậm rượu, người dưới đường làm được cái việc ngăn chặn vật rơi, hơn thế, đẩy trả vật đó về nguyên vị, sức đẩy quá mạnh, vật đó bay trở lại nhanh hơn lúc rơi xuống.

Có cái công lực điều khiển một ngậm rượu, đẩy bật một cao thủ nhất nhì tại Giang Nam, nếu người dưới đường không là thần, là thánh, thì trên đời nay có ai làm nổi chuyện phi thường đó ?

Tự nhiên bọn Ngọc Diện Thần Phán phải hãi hùng.

Nhưng chỉ có bọn lão thành mới phát hiện ra điều khiếp hãi đó, chứ còn bọn nai tơ, trâu con như Bạch Lăng Tiêu, Lý Minh Sanh làm gì hiểu rõ ?

Chúng cùng khoa đao, vung kiếm nhào tới.

Nhào tới để làm gì, trong khi chúng ở trên lầu còn đối phương thì ngồi dưới đường ? Chẳng lẽ chúng dám phi thân vọt qua cửa sổ, xuống đó, liều sống chết ?

Một loạt tiếng lách chách vang lên, vũ khí trong tay của bọn Bạch Lăng Tiêu biến mất.

Mỗi gã tiếp nhận một tát tay ở bên mặt, nơi đó ửng hồng lên liền.

Chẳng rõ từ lúc nào, người dưới đường bây giờ không còn dưới đó nữa, mà lại đang ngồi chễm chệ nơi chiếc ghế của Hà Vô Song, một tay nắm mấy thanh đao, kiếm.

Bọn Bạch Lăng Tiêu nhìn rõ, những đao, kiếm đó là vật của chúng.

Tại sao ? Tại sao ? Câu hỏi hiện nơi đầu óc chúng, nhưng chúng nằm mộng cũng chẳng tìm được giải đáp.

Trông thấy người đó rõ rệt, bất giác Giang Ngọc Lang xanh mặt.

Người đó ung dung nốc mấy ngụm rượu, rồi cầm những thanh đao kiếm đó, gõ lên mặt bàn, gằn từng tiếng:

- Cái bọn con cháu này, thấy tổ tiên hiện về, sao chẳng dọn rượu thịt đãi ?

Tất cả đã khiếp lắm rồi, còn ai dám mở miệng nói gì ?

Tuy nhiên, bọn Ngọc Diện Thần Phán dù sao cũng là những nhân vật hữu danh trong địa phương, họ bị người đó xem như những con cháu thì thật là một điều nhục lớn, họ có thể nào chịu nổi sự nhục nhã đó ?

Sợ, đành là vậy rồi, bởi họ ước lượng tài sức của song phương chắc chắn là dù cho họ có liên thủ với nhau, vị tất đã làm gì nổi người đó ?

Song sợ là một chuyện, phần nộ là chuyện khác, bất quá họ không dám phát tác thôi, chứ ai cấm họ ngấm ngấm tức uất ?

Ngọc Diện Thần Phán là con người thâm hiểm nhất, trước khi biết lai lịch của đối phương, lão sợ Lý Địch nổi nóng xuất thủ bất ngờ mà sanh ra tai hại cho cả lũ, do đó lão bước tới, vừa cười khan, vừa hỏi:

- Huynh đài quý tánh cao danh là chi ? Tại sao vô duyên vô cớ, xuất thủ đánh người mang thương tích ?

Người đó nghiêng đầu, neho mắt, lạnh lùng hỏi lại:

- Ai là huynh đài người ? Người muốn đùa cợt với lão gia sao chứ ? Vui chi mà cười ? Người là ai ?

Ngọc Diện Thần Phán cố dần cơn tức uất, tuy vậy, gương mặt của lão cũng biến xanh, đáp:

- Tại hạ là Tiêu Tử Xuân, khách giang hồ gọi là Ngọc Diện Thần Phán !

Người đó bật cười vang:

- Ngọc Diện Thần Phán ! Cái hiệu tốt quá ! Mà người có xứng đáng mang nó chăng ?

Tràng cười chưa dứt, người đó tung mấy thanh đao, kiếm sang Ngọc Diện Thần Phán.

Ngọc Diện Thần Phán hoảng hồn, vội đưa tay đón bắt.

Chẳng rõ tại sao, đôi phán quan bút trong tay lão, lão đang nắm chặt, lại sang tay người đó.

Người đó đặt bình rượu xuống bàn, cười lạnh hỏi:

- Người có muốn nghe lão gia kể lại một đoạn cố sự chăng ?

Gương mặt xanh biến thành trắng, Ngọc Diện Thần Phán rung rung môi, thốt:

- Ta ... tại hạ ...

Bất chấp đối phương có thích nghe hay không, người đó cứ thuật:

- Trước kia có một gã thợ săn, gã là một ngốc tử, chẳng biết gã nhặt được ở đâu một chiếc cung khá tốt, rất vừa tay dùng, gã bắn rất nhiều chim sẻ, thiên hạ thấy tài bắn của gã, cũng đặt ra mấy câu khen tặng. Người biết gã làm sao chẳng ?

Không ai biết người đó có dụng ý gì bỗng nhiên lại bày ra cái việc kể chuyện xưa, do đó chẳng ai dám đáp lời làm sao cả.

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ, đáp:

- Thì gã đắc ý cực độ, gã quên luôn cả tên họ của gã, chứ còn làm sao nữa ?

Người đó vỗ tay xuống bàn bộp bộp, cười lớn:

- Đúng vậy đó. Chẳng những gã đắc ý quên mình, gã còn làm hơn nữa, cho rằng chiếc cung đó chưa sáng giá lắm, gã lấy con dao nhọn, khắc chạm tung hoành trên thân cung thành những hình thức quái dị, sau đó ...

Dừng lại, nhìn Tiểu Linh Ngư, lão hỏi luôn:

- Người biết sau đó, gã làm sao chẳng ?

Tiểu Linh Ngư nhận ra, trên đôi phán quan bút, Tiêu Tử Xuân có khắc chạm tung hoành, chàng biết là người đó định mượn chuyện mắng xéo ai rồi, tuy nhiên chàng vờ như chẳng hiểu thâm ý của lão, nên cười hì hì, đáp:

- Sau đó, hẳn là gã nổi danh hơn.

Lần này, lão đập tay xuống bàn, rồi quát, chứ không vỗ, không cười vang như trước:

- Sai ! Sai xa ! Những vết khắc chạm đó, hằn sâu vào thân cung, làm cho chiếc cung giảm bớt sức tri trì, gã dùng cung đó, bắn sẻ, gã phô trương oai khí kéo mạnh giây, cung gãy liền.

Cùng với câu nói, lão lại thốt lên một tiếng: “rộp”, nháy như tiếng kêu của chiếc cung gãy đôi.

Nhưng cái tiếng rộp đó, do miệng lão thốt lên, được tăng cường bằng một tiếng rộp thực sự, nghe dòn tan.

Đôi phán quan bút trong tay lão, gãy làm hai, đôi bút trở thành bốn đoạn.

Bốn đoạn rơi một lượt xuống sàn, bật kêu soảng nghe dòn tan.

Đôi bút đó, đối với Ngọc Diện Thần Phán Tiêu Tử Nhân quý giá hơn sanh mạng, thà mất gia sản, thà mất con, chẳng bao giờ y chịu mất bút. Rồi bây giờ người đó dùng kinh lực bẻ gãy.

Còn gì tức hơn ? Song tức cũng thế, không tức cũng thế, đối với con người có tài quán thế như vậy, lão còn làm gì được ?

Lão im thin thít, gương mặt trắng nhợt, người run run.

Kim Sư Lý Địch chưa nếm qua mùi chua chát, cứ tưởng là đôi bút của Tiêu Tử Xuân quá tầm thường, bởi tầm thường nên một người có thể dùng kinh lực bẻ gãy.

Nghĩ như vậy, lão ta định phát tác.

Giang Ngọc Lang đứng cạnh lão, biết ý vội đưa tay kéo chéo áo, thì thềm mấy tiếng.

Lý Địch biến sắc liền, mặt lão còn nhợt nhạt hơn Tiêu Tử Xuân.

Lão lấp vấp thối:

- Các hạ ... là ... Ác Đồ Quỷ ... Hiên Viên Tam Quang !

Hiên Viên Tam Quang cười lạnh, không nói gì, đưa tay nắm chuôi thanh đao còn cắm trên mặt bàn, giật lên, hoành tay chém qua chiếc ghế bên cạnh.

Trên chiếc ghế có ngọn đèn sáp, to bằng cánh tay trẻ con. Ngọn đèn sáp gãy trên một chân đèn.

Thanh đao từ trên giáng xuống.

Ngọn lửa chẻ hai, thân đèn chẻ hai, đèn chẻ hai, chiếc ghế cũng chẻ hai luôn. Mỗi một nửa của các vật đó, ngã qua một bên như một đôi vật gì dựng đứng chung nhau, giờ tách rời ra, mỗi vật ngã một phía.

Tất cả đều lặng người, chẳng khác nào những thân ma dựng đứng.

Tiếp nối, Hiên Viên Tam Quang phóng thanh Tử Kim Đao lên không, cắm phập vào sàn nhà.

Bụi bám nơi nóc, theo đà rung chuyển của mái nhà, rơi xuống mờ cả không gian.

Lão lại ngồi xuống, gằn từng tiếng:

- Các con cháu còn chờ gì mà chẳng gọi rượu thịt cho tổ tiên dùng ?

Còn ai dám co một phản ứng nhỏ ?

Bỗng Lý Địch vỗ tay xuống bàn, lão vỗ mạnh quá, làm rung rinh bốn chân bàn suýt gãy.

Ai ai cũng giật mình, cứ tưởng là lão ta sẽ liều mạng.

Không ! Khi nào lão dám làm thế, lão chưa phải là quá ngốc, thì dù sao lão cũng còn thích sống.

Lão hét:

- Tiểu nhị đâu ? Lão gia đã đến đó, người dui rồi phải không ? Sao chẳng dọn rượu thịt gấp ?

Con người lão xem thì thô bạo, song hành nghề bảo tiêu thu thập khá nhiều kinh nghiệm, lão biết lúc nào nên cương, lúc nào phải nhu.

Tiểu nhị đứng tại đầu thang, bay hồn lạc phách từ lâu lắm rồi, bây giờ nghe tiếng hét như sấm động của Lý Địch, giật bắn mình, miệng thì vâng vâng rít rít, mình thì quay nhanh, chân nhảy xuống thang từ ba bậc một.

Không lâu lắm, một bữa rượu thịt được dọn lên, vô cùng tươi mát.

Chính Lý Địch giành phần hầu rượu, chăm rót ân cần.

Hiên Viên Tam Quang trừng mắt gắt:

- Ai mượn người làm công việc đó ? Trừ hai tiểu tử họ Giang kia, tất cả đều lui ra xa, đứng đó.

Lão cầm bình rượu, rót cho Tiểu Linh Ngư một chén, rồi rót cho Giang Ngọc Lang một chén.

Tiểu Linh Ngư hoan hỉ uống, Giang Ngọc Lang khổ sở uống, một nghe rượu ngọt vô cùng, một nghe rượu đắng không tưởng nổi.

Hiên Viên Tam Quang cũng rót cho lão, rồi cùng nâng chén một lượt với hai tiểu thiếu niên.

Ngọt, là dễ uống, vui vẻ là uống nhanh, Tiểu Linh Ngư cạn chén một lượt với Hiên Viên Tam Quang, còn Giang Ngọc Lang không nốc trôi được mấy ngụm, làm gì cạn chén kịp lúc với hai người kia ?

Tuy nhiên, hấn cũng cố uống cạn.

Hiên Viên Tam Quang bật cười khanh khách, hỏi:

- Người biết thứ rượu này phải gọi như thế nào chẳng ?

Giang Ngọc Lang ấp úng:

- Đệ ... đệ tử ... ngu muội ... không được biết ...

Hiên Viên Tam Quang cao giọng:

- Chén rượu này là một canh bạc đấy, vô luận kẻ nào uống chén rượu do lão phụ rót, kẻ đó phải chơi một canh bạc với lão gia !

Giang Ngọc Lang run sợ, quờ quạng bàn tay, làm rơi chiếc chén xuống sàn.

Hắn lấp vấp thốt:

- Nhưng ... nhưng ... đệ tử ...

Hiên Viên Tam Quang trừng mắt:

- Sao ? Người không chịu gầy cuộc ?

Giang Ngọc Lang sợ quá, lí nhí không thành lời, chẳng ai nghe được hắn nói gì.

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Người bằng lòng ? Người muốn chơi như thế nào ?

Giang Ngọc Lang cố buông mấy tiếng:

- Chơi như thế nào cũng được.

Hiên Viên Tam Quang gật gù:

- Lão phu đánh cuộc với người, một cánh tay.

Giang Ngọc Lang nhũn người liền. Đang ngồi trên ghế hắn lọt ngay xuống nền.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì, lôi hắn trở lên.:

- Người sợ cái gì chứ ? Chắc chi là người phải thua ?

Giang Ngọc Lang lại lấp bắp:

- Nhưng ... đệ tử ...

Hiên Viên Tam Quang cao giọng:

- Ngồi vững đi, rồi cho lão phu biết. Thế người muốn đánh cuộc làm sao ?

Giang Ngọc Lang bật khóc. Hắn quay mặt về hướng bọn Tiêu Tử Xuân, nhìn họ qua màn lệ.

Song mấy người đó làm gì dám mở miệng, giúp lời, giúp ý cho hắn.

Hắn vừa khóc vừa van:

- Tại sao ... tiền bối ... khổ tâm ...

Bỗng có người cất cao giọng:

- Hiên Viên Tiên Sanh muốn đánh bạc, thì có tại hạ đây. Tại hạ xin hầu một vài canh, chứ cái đứa trẻ con kia biết gì mà chơi ? Chơi với bọn trẻ con chẳng thú vị gì đâu ?

Một tràng cười sang sảng chấm dứt câu nói.

Tiểu Linh Ngư nhìn người đó, đôi mắt sáng lên. Người đó, có dáng dấp một tu sĩ, vận áo xanh, vừa xuất hiện nơi đầu thang.

oOo

Người đó, có đôi mày thanh tú, đôi mắt rất sáng, mặt tròn, đẹp và sáng, như viên ngọc, tác trung niên.

Lão ta có một my lực rất mạnh, thiết tưởng bất cứ mỹ nhân nào gặp lão cũng khó kháng cự my lực đó !

Lão vừa cười vừa bước vào, bước ung dung.

Tiểu Linh Ngư cho rằng, ngoài Hoa Vô Khuyết ra, trên đời này chẳng một nam nhân nào có cái vẻ phong lưu bằng lão. Hoa Vô Khuyết dù hơn lão, bất quá nhờ vào cái tác thanh thiếu niên, mà thôi.

Bọn Tiêu Tử Xuân thấy lão, cũng thở phào, niềm hoan hỉ hiện rõ nơi mặt họ.

Hiên Viên Tam Quang quay mình lại, trông thấy người đó bất giác cau mày, hỏi:

- Người là ai ?

Người đó đáp:

- Tại hạ là Giang Biệt Hạc.

Hiên Viên Tam Quang chớp chớp mắt, vụt cất cao giọng:

- Giang hồ đồn đại là suốt dải Giang Nam, vừa sản xuất một vị anh hùng, một vị mà ngoài Yến Nam Thiên ra, xứng đáng mang cái danh đại hiệp ! Có đúng là người đây không ?

Giang Biệt Hạc điểm nhẹ một nụ cười:

- Bằng hữu giang hồ quá mến mà tặng như vậy, chứ tại hạ đâu xứng đáng mang hai tiếng đó !

Hiên Viên Tam Quang chỉ Giang Ngọc Lang:

- Con trai người ?

Giang Biệt Hạc thở dài:

- Chó con đâu đáng cho cao nhân lưu ý !

Hiên Viên Tam Quang lắc đầu:

- Cha cọp sanh con chó ! Hừ ! Cọp sanh chó !

Bỗng, lão vỗ tay xuống bàn, kêu bốp một tiếng, đoạn hét lên:

- Hấn là con trai của người, thế là người muốn thay hấn đánh bạc với lão phu ?

Giang Biệt Hạc điềm nhiên:

- Nếu Hiên Viên Tiên Sinh thấy hứng, thì tại hạ xin hầu !

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Gầy được một canh bạc với mẩu người như người, thì đúng là thỏa nguyện bình sanh !

Giang Biệt Hạc mỉm cười:

- Chẳng hay Hiên Viên Tiên Sanh muốn chơi làm sao ?

Hiên Viên Tam Quang suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Lão phu với người, ai bại thì để tùy ý người thắng xử trí.

Mọi người đều thất sắc. Nếu kẻ thắng có ý sát hại kẻ thua thì còn gì là sanh mạng ?

Đánh bạc mà lấy sanh mạng đặt thay tiền, đúng là một cái ngông hi hữu !

Tuy nhiên, phàm đã dấn thân trên giang hồ, con nhà võ chẳng ai xem trọng sanh mạng cả, cũng vì thế mà họ dám làm liều, và thường thường thì nhờ họ liều, họ thành danh trên chốn tửng.

Dù sao cái liều cũng có lý do, chứ liều trong một canh bạc, thì đúng là ngốc.

Ai ai cũng nghĩ là Giang Biệt Hạc sẽ từ khước và đề nghị một cách khác.

Nhưng lão cười nhạt, gật đầu:

- Tại hại chấp thuận như vậy ! Còn cái lối chơi, tiên sanh muốn sao ?

Hiên Viên Tam Quang thấy đối phương đáp ứng quá nhanh không khỏi giật mình, vội nâng chén rượu trước mặt, mượn việc uống rượu để suy tư.

Sau cùng lão bật cười vang, thốt:

- Giang Nam đại hiệp hào khí rất cao, lão phu nhường cho người quyết định lối chơi.

Giang Biệt Hạc thốt:

- Hiên Viên tiên sanh bất tất quá khiêm ...

Hiên Viên Tam Quang lắc đầu chặn nói:

- Lão phu không khiêm tốn đâu ! Lão phu chọn vật đặt cược, người chọn cách chơi, có như vậy mới công bình.

Giang Biệt Hạc mỉm cười:

- Đã vậy, cung kính bất như phụng mạng, tại hạ xin vâng.

Lão khuan một chiếc bàn nhỏ đặt gần chỗ hai người ngồi, trên mặt bàn lão để một tô canh đầy.

Hiên Viên Tam Quang lấy làm lạ, hỏi:

- Người làm cái gì thế ?

Giang Biệt Hạc từ từ đáp:

- Chúng ta luân phiên nhau, mỗi người đánh xuống mặt bàn một chưởng, nếu ai đánh mà làm cho tô canh rung chuyển, xốc nước ra ngoài, dù là một giọt nhỏ thì người đó được kể là thua cuộc.

Hiên Viên Tam Quang cười tít:

- Dễ quá ! Rất dễ !

Lão đưa tay đập nhẹ xuống mặt bàn, tô canh không rung chuyển.

Bồng lão ngưng cười, trừng mắt tiếp:

- Cái lối chơi này, biết đến năm nào mới có kết cuộc ? Người muốn giở trò quỷ gì với lão phu đây ? Người định lừa lão phu bằng một cách xảo thuật gì đây ?

Giang Biệt Hạc cười nhẹ:

- Tiên sanh đập tay như vậy là sai ! Phải làm như thế này.

Lão đưa tay lên.

Chừng như lão không dùng một điểm khí lực, nhưng mặt bàn chẳng khác nào một miếng đậu hủ, bàn tay lão xuyên thủng mặt bàn, song tô canh không hề nhích động.

Rồi lão tiếp:

- Mỗi một chưởng phát ra, nhất định phải xuyên thủng mặt bàn, cứ thế mà đánh mãi, đánh đến khi mặt bàn chỉ còn lại khoảng nhỏ nơi tô canh và đến lúc đó nhằm phiên ai đánh rơi, thì phải kể là thua.

Mọi người đều sửng sờ. Không ai tưởng nổi là đánh lủng mặt bàn, mà đồ vật trên bàn lại không rung chuyển mảy may !

Ai ai cũng hoan hô vang dội, đến cả Tiểu Linh Ngư cũng luôn miệng khen.

Hiên Viên Tam Quang thoáng biến sắc, lâu lắm lão mới lấy lại bình tĩnh, lẩm nhẩm.

- Bình sanh lão phu mới thấy một cách chơi lạ như thế này !

Giang Biệt Hạc cười nhẹ:

- Tạ hạ đã đánh rồi, giờ đến lượt tiên sanh !

Hiên Viên Tam Quang vụt ngẩng mặt lên, bật cười cuồng dại:

- Tự nhiên ! Trong đời lão phu, thắng thì có, chứ thua thì không, chẳng lẽ giờ đây nhận thua mà chẳng chơi ?

Bồng lão ngưng cười nhìn Giang Biệt Hạc, tiếp:

- Tuy vậy, lần này ta chịu thua ! Bởi chẳng làm sao đánh thủng mặt bàn mà không làm rung chuyển tô canh được !

Mọi người thở phào, cùng lộ vẻ hân hoan.

Tiểu Linh Ngư trở mắt:

- Người nhận thua thật à ?

Hiên Viên Tam Quang cao giọng:

- Thua là thua, thật với giả gì ?

Lão nhếch nụ cười thảm, chấp hai tay sau lưng, buông gọn:

- Lão phu thua rồi đó, người muốn làm gì thì làm đi !

Giang Biệt Hạc trầm ngâm một chút, với tay lấy chiếc bình rượu, rót ra hai chén, điếm một nụ cười thốt:

- Tại hạ xin kính tiên sinh một chén rượu.

Hiên Viên Tam Quang tiếp nhận, uống cạn liền.

Đặt chén rượu xuống bàn kêu một tiếng cốc, lão tiếp:

- Hiện tại Hiên Viên Tam Quang chết hay sống, làm việc gì đều do cái hạ sai xử.

Các hạ cứ phân phó !

- o O o -